

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/9/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619010157
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8619010157.4

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Mariána Sninského a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 10.01.2023, v trestnej veci proti obžalovanému M. C., pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník sp. zn. 3T/28/2019 zo dňa 17.12.2021, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného M. C..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného M. C. vinným z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 04.03.2019 asi o 19.30 hod. na chodbe prvého poschodia bytovky na ul. C. č. XX/XX v G., opakovaným búchaním nezisteným predmetom poškodil vchodové dvere bytu č. XX tak, že na dverách vytvoril nepravidelný otvor o rozmeroch 5x5 cm, čím majiteľke bytu I. E. spôsobil škodu vo výške 562.-eur.

Za to mu súd uložil podľa § 245 ods. 1 Tr. zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Tr. zákona bez zistenia poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona výkon trestu podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 15 (pätnásť) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenej I. E., nar. XX.XX.XXXX v G., trvalé bytom C. XX/XX, G., škodu vo výške 18,56 eura.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré dodatočne prostredníctvom obhajcu aj písomne odôvodnil. V jeho dôvodoch uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za nezákonný, vecne nesprávny, svojvoľný a zjavne arbitrárny. Po citácii znenia ust. § 168 ods. 1 Tr. poriadku zvýraznil, že napadnutý rozsudok neobsahuje náležitosti, ktoré vyžaduje ust. § 168 ods. 1 Tr. poriadku, pretože z jeho odôvodnenia nevyplýva, ktoré skutočnosti sa považujú za dokázané, dôkazy, o ktoré sa skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa súd spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj právne úvahy, na ktorých základe podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval súd dokázané skutočnosti v otázke viny a trestu. Podmienka dostatočného

odôvodnenia rozsudku totižto predstavuje záruku spravodlivého procesu, pričom proti napadnutému rozsudku, keďže trpí týmito chybami, nemôže uviesť všetky konkrétne odvolacie námietky, pretože odôvodnenie napadnutého rozsudku je nepreskúmateľné a zjavne arbitrárne, pretože neobsahuje uvedenie skutočností považovaných za dokázané a dôkazov, o ktoré sa skutkové zistenia opierajú, zároveň neobsahuje ani úvahy v súvislosti s hodnotením vykonaných dôkazov a najmä úplne absentujú právne úvahy, teda právne posúdenie konania obžalovaného a najmä dôkladné vyhodnotenie všetkých dôkazov, kedy len niektoré dôkazy (vybrané súdom a hodiace sa pre uznanie viny) boli vyhodnotené nie v zmysle ich obsahu a logického uvažovania, ale skôr v zmysle dohadov, špekulácií a domniek. Napadnutý rozsudok je v podstate stručným prepisom výpovedí viacerých osôb a citácie zákonných ustanovení, pričom ani výroková časť nezodpovedá požiadavkám ust. § 163 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku. Obžalovaný od vznesenia obvinenia namieta a argumentuje, že stíhaný skutok nespáchal a že neexistujú dostatočné dôkazy pre uznanie jeho viny. Poukazuje na svoju výpoveď na hlavnom pojednávaní pred súdom prvej inštancie. V predmetnej veci existuje iba jeden priamy dôkaz, a to svedecká výpoveď, konkrétne výpoveď svedkyne R. C., ktorá údajne mala cez kukátko vidieť obv. F. C., pričom uviedla, že išlo o 3 až 4 údery, ktoré počula. Obvinenie a ani uznanie viny nemôže spočívať len na jedinom dôkaze, a to výpovedi svedka, bez toho, aby neboli produkované ďalšie usvedčujúce dôkazy. V prípade, ak má slúžiť výpoveď svedka ako jediný priamy dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov (listinné dôkazy, obrazové, zvukové a obrazovo-zvukové záznamy a pod.), musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný či dokonca vyvrátený. Obžalovaný spochybňuje vierohodnosť výpovede svedkyne R. C., ktorá údajne mala cez kukátko vidieť obv. F. C., pričom uviedla, že išlo o 3 až 4 údery, ktoré počula. Táto svedkyňa je dcérou E. C., medzi ktorými sú niekoľkoročné konflikty, ktoré boli potvrdené z oboch strán a preto je u týchto osôb tendencia všetko pripisovať obžalovanému. Zároveň išlo o snahu chrániť syna E. C. pred zodpovednosťou za napadnutie obžalovaného. Na fotografiách, ktoré boli zabezpečené políciou, ale aj na fotografiách, ktoré zabezpečil klient (fotografie pochádzajú z nasledujúceho dňa po dni spáchania skutku) a ktoré predložil do súdneho spisu, je zreteľne viditeľné, že na dverách je iba jedno poškodenie (jedna preliačenina okrúhleho tvaru), ktoré muselo byť logicky spôsobené jediným buchnutím na dané miesto. Už táto okolnosť vylučuje pravdivosť a vierohodnosť výpovede svedkyne R. C., ktorá hovorila o 3 až 4 úderoch, pričom na dverách nie sú žiadne známky poškodenia (či zásahu) po druhom či ďalšom údere (buchnutí). On fotografie dverí vyhotovil dňa 05.03.2019 v prítomnosti susedy L. P., bytom C. XX, G., pričom túto svedkyňu navrhol aj vypočúť k predmetným fotografiám, ale aj k tomu, že predmetné dvere vykazovali znaky jedného úderu a že tieto dvere boli riadne uzatvorené (resp. zatvorené), teda neboli skrížené a ani nebola potrebná ich výmena, pretože postačovala jednoduchá oprava. Dva dni pred stíhaným skutkom bol napadnutý synom E. C., následkom čoho mu bolo spôsobené zranenie ruky, ktoré mu znemožňovalo búchanie a podobné činnosti, pričom ruku už mal v nedeľu dňa 03.03.2019 zafačovanú, čo vykonala suseda E. I. W., bytom C. XX, G., pričom aj túto svedkyňu navrhol vypočúť k uvedenému zraneniu, pretože táto svedkyňa videla značný opuch ruky a dala mu antibiotiká. Následne vyhľadal aj lekárske ošetrenie na Poliklinike Giraltovece, Kukorelliho 334/16, Giraltovece, pretože stav sa mu nezlepšoval, ale práve naopak, sa zhoršoval, pretože podcenil vážnosť svojho stavu, a preto v utorok dňa 05.03.2019 bol ošetrený E. V. H., ktorý mu uviedol, že jeho stav je vážny a treba ho riešiť, aby zápal neprešiel do tela a tiež došlo k odsatiu množstva nahromadenej tekutiny z ruky. Uvedené lekárske správy nemá k dispozícii a preto ich nevie predložiť a keď ich žiadal, bolo mu povedané, že budú predložené na žiadosť súdu alebo polície, a preto navrhol, aby si odvolací súd vyžiadal lekárske správy k osobe klienta za mesiac marec 2019 od Polikliniky Giraltovece, Kukorelliho 334/16, Giraltovece aj s vyjadrením ošetrujúceho lekára E. V. H. o vážnosti stavu klienta a k tomu, či mohol zranenou rukou hýbať a búchať (ak áno, do akej miery, resp. ako bol obmedzený). Obžalovaný súčasne spochybňuje škodu a spôsob jej určenia. Podľa ust. § 126 ods. 1 Tr. zákona - Pri určení výšky škody sa vychádza z ceny, za ktorú sa vec, ktorá bola predmetom útoku, v čase a v mieste činu obvykle predáva. Ak výšku škody nemožno takto zistiť, vychádza sa z účelne vynaložených nákladov na obstaranie rovnakej alebo obdobnej veci alebo na uvedenie veci do predošlého stavu. Podľa ust. § 126 ods. 2 Tr. zákona - Ak ide o ujmu na životnom prostredí, ujmu spôsobenú na chránených druhoch živočíchov a rastlín, exemplároch alebo drevinách alebo škodu na pamiatkovo chránených veciach alebo veciach majúcich historickú, umeleckú alebo vedeckú hodnotu, pri určení ujmy alebo výšky škody sa vychádza aj z hodnoty veci určenej zákonom alebo iným všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným na základe zákona. Podľa ust. § 126 ods. 3 Tr. zákona - Ak nemožno určiť výšku škody alebo ujmy ani jedným zo spôsobov podľa odsekov 1 a 2 alebo ak sú vážne pochybnosti o správnosti výšky škody alebo takto určenej ujmy, určí sa jej výška na podklade odborného vyjadrenia alebo potvrdenia právnickej osoby, ktorej pôsobnosť alebo predmet činnosti poskytuje záruku

objektívnosti určenia škody alebo ujmy; inak sa výška škody určí na podklade znaleckého posudku. Vo vyšetrovacom spise sa nachádza odborné vyjadrenie H. E. zo dňa 03.04.2019, kde spôsobená škoda je ustálená na sumu 465,- eur. Na toto odborné vyjadrenie sa nijako neprihliadalo, napriek ust. § 126 ods. 3 Tr. zákona. Záznam poisťovne I. obsahuje iba opis poškodenia podaný zo strany poistenej I. E., a nie je objektivizovaný žiadnou inou osobou, najmä vo vzťahu k otváraniu dverí a nemožnosti uzamknutia. Vyjadrenie M. P. zo dňa 12.03.2019 k odporúčaniu výroby nových dverí a zárubne po obhliadke je nezákonný a neobjektívny dôkaz, pretože táto osoba si týmto vyjadrením zabezpečila iba zákazku pre seba, a teda aj príjem pre seba, a preto nemožno hovoriť o tom, že by išlo o vyjadrenie objektívnej povahy, pretože z tohto vyjadrenia získal prospech samotný podávateľ vyjadrenia. Je nepochybné, že jedna preliačenina na dverách nemôže viesť k nutnosti výmeny celých dverí a zárubne, pričom rozsah poškodenia dverí čo do nemožnosti ich zamknutia, skríženia a poškodenia zárubne, nie sú ničím objektivizované a verifikované. Zaznamenané poškodenie dverí odôvodňuje maximálne ich opravu do výšky 50,- eur. Keďže neexistuje žiaden dôkaz odbornej povahy k nutnosti výmeny celých dverí a zárubne, pričom rozsah poškodenia dverí čo do nemožnosti ich zamknutia, skríženia a poškodenia zárubne, navrhol, aby súd nariadil znalecké dokazovanie a pribral znalca na zodpovedanie otázky, či zaznamenané poškodenie dverí vedie k nutnosti výmeny celých dverí a zárubne, resp. postačuje oprava, a tiež uviesť, či vôbec existuje poškodenie dverí čo do nemožnosti ich zamknutia, ich skríženie a či poškodená je aj zárubňa. Navrhol ako dôkaz aj svoj výsluch pred odvolacím súdom, pretože chcel uviesť podstatné skutočnosti ku skutku, k dverám, ich poškodeniu, ktoré videl a zaznamenal na druhý deň, k ich uzamknutiu a iné. Okrem výroku o vine namieta aj výrok o treste, pretože ide o neprimerane vysoký trest, pričom takéto veci sa podľa jeho informácií bežne riešia peňažným trestom. V súvislosti s odvodzovaním výroku o uznaní viny na protiprávnej činnosti (minulosti), obžalovaný poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/148/2014 zo dňa 12.02.2015, z ktorého vyplýva: Súd II. stupňa uzatvára, že jeden nepriamy dôkaz nestačí k preukázaniu dokazovanej skutočnosti. K tomu by muselo byť k dispozícii viacero nepriamych dôkazov, nakoľko nepriamy dôkaz má svoju hodnotu len v spojení s inými dôkazmi. V tomto smere dáva odvolací súd prokurátorovi do pozornosti ustálenú judikatúru, z ktorej možno vyvodiť, že nepriame dôkazy na preukázanie viny obžalovaného musia tvoriť vo svojom súhrne logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich nepriamych dôkazov, ktoré vcelku zhodne a spoľahlivo dokazujú určitú skutočnosť a ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že z nich je možné vyvodiť len jeden jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť iného záveru (napríklad R 38/1968 - IV, R 38/1970 - I.). Nepriame dôkazy vedúce k dôvodnému podozreniu voči obžalovanému, ktoré však nevylučujú reálnu možnosť, že páchatelom trestného činu mohla byť aj iná osoba, nie sú dostatočným podkladom pre uznanie viny obžalovaného (R 38/1970 -1.). V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že výrok o vine zo spáchania trestného činu nie je možné založiť len na indíciách, domnienkach, či len na do určitej miery pravdepodobných skutkových záveroch alebo len na skutočnosti, že nemožno vylúčiť, že skutok spáchal obžalovaný. Výrok o vine musí byť založený na skutkovom stave, o ktorom nie sú dôvodné (rozumné) pochybnosti a ktorý nepochybne vyplýva z vykonaných dôkazov. Pokiaľ prokurátor v odvolaní vyvodzoval výrok o vine obžalovaného aj z toho, že ten bol v minulosti štyrikrát súdne trestaný, tak tu sa odvolací súd stotožňuje so súdom prvého stupňa v tom, že táto skutočnosť nijakým spôsobom nedokazuje a ani nemôže dokazovať spáchanie stíhaného trestného činu obžalovaným. Trestnú minulosť obžalovaného preto nemožno považovať ani za nepriamy dôkaz, nakoľko sa vôbec netýka skutkových okolností, ale a len osoby obžalovaného. Ak by sme prijali názor prokurátora, že trestná minulosť obžalovaného je usvedčujúcim dôkazom o vine obžalovaného, tak na strane druhej by sme museli pripustiť aj to, že ak by obžalovaný nebol doposiaľ súdne trestaný, tak to svedčí o jeho nevine. Takýto záver možno označiť za absurdný. Z trestnej minulosti obžalovaného nie je možné vyvodzovať žiadne závery k stíhanej trestnej činnosti a už vôbec nie je možné v dokazovaní vychádzať z akéhosi predpokladu, že ak bol niekto v minulosti súdne trestaný, celkom určite sa dopustil aj ďalšej trestnej činnosti. Dokazovanie v trestnom konaní, či nedostatok usvedčujúcich dôkazov nie je možné nahrádzať len formálnym konštatovaním o odsúdení obžalovaného z minulosti. V tomto smere možno poukázať aj na rozsudok Najvyššieho súdu z 09.04.1968 sp. zn. 7Tz/11/1968, ktorý konštatoval, že je v rozpore so základnými princípmi Trestného poriadku, ak sa usudzuje na vinu obžalovaného z toho, že už bol trestaný. Pripustiť možnosť, aby bolo usudzované na vinu obžalovaného pri neexistencii, či slabosti usvedčujúcich dôkazov z osobných vlastností, či iných charakteristík obžalovaného by vo svojich dôsledkoch viedlo k porušovaniu prezumpcie neviny, čo by znamenalo vytvorenie potenciálneho zdroja nezákonných rozhodnutí. Krajský súd sa preto stotožňuje so závermi uvedenými v napadnutom rozsudku, že z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní nemožno urobiť bez rozumných pochybností záver o vine obžalovaného zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo nevyhnutným aplikovať v posudzovanej trestnej

veci zásadu „in dubio pro reo“. Odvolací súd uzatvára, že v konaní pred súdom prvého stupňa nebol produkovaný taký súhrn dôkazov, ktoré by jednoznačne a nepochybne usvedčovali obžalovaného zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Je nepochybné, že kriminálnu minulosť nemožno považovať ani len za nepriamy dôkaz. So zreteľom na uvedené obžalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a oslobodil ho spod obžaloby podľa ust. § 285 písm. c) Tr. poriadku eventuálne (in eventum), aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju znova prejednal a rozhodol.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Prvostupňový súd totižto vykonal dokazovanie náležitým spôsobom. Vykonané dôkazy potom vyhodnotil v súlade so zákonom, preto správne zistil skutkový stav a to v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie. Vzhľadom k tomu, preto urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu a presvedčivo odôvodnil a preto sa odvolací súd s jeho argumentáciou plne stotožnil a v podrobnostiach na ňu odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené, na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný - krajský súd nemá dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať), dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného a druhu a výmere trestu tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Odvolací súd preto upriamil pozornosť už len na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného prezentovaným v rámci obrany pri dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

Najsamprv krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov, produkovaných ako v prospech, tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov, a teda či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú ním predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo spáchania žalovanej trestnej činnosti.

V tejto súvislosti je preto potrebné uviesť, že časť obsahu námietok obžalovaného prezentovaného v rámci obrany na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými produkovanými v rámci dokazovania.

Súčasne platí, že podstatná časť odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentoval, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj krajský súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného.

Obranu obžalovaného v posudzovanom prípade je potrebné hodnotiť komplexne v kontexte všetkých jeho vyjadrení v posudzovanej trestnej veci, včítane hodnotenia všetkých produkovaných dôkazov v prípravnom konaní, ktoré sa prenieslo do dokazovania na hlavnom pojednávaní .

Obžalovaný podstatu svojej obhajobnej argumentácie najsamprv oprel o vyhlásenie - na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11.10.2021 - že „každému následku predchádza nejaká príčina“ a v tomto prípade mal asi tri dni predtým, ako sa mal stať skutok, spor so synom E. C., ktorý ho fyzicky napadol, zhodil na zem, kde si pritom mal udrieť lakeť a mal byť aj oplutý.

Následne obžalovaný v rámci výpovede na tomto hlavnom pojednávaní sám spontánne označil za páchatel'a žalovanej trestnej činnosti jeho známeho R. D., ktorému sa (ako aj teraz už nebohému R. M.) v ten deň, kedy sa mal stať skutok, zdôveril, akým dlhoročným príkorím prechádza z dôvodu konfliktného správania sa susedky E. C., príslušníkov jej rodiny a susedov voči nemu, so zvýraznením, že bol fyzicky napadnutý synom menovanej asi tri dni predtým. R. D. mal potom sám, bez toho, aby ho o to obžalovaný požiadal, po odchode z jeho bytu, udrieť na dvere poškodenej a takto ich poškodiť. Aj napriek tomu, že ihneď v úvode dokazovania na hlavnom pojednávaní obžalovaný trval na vypočutí ako svedka R. D., následne bez toho, aby to bližšie vysvetlil súdu (na čo má plné právo v rámci obhajoby) vyslovene opakovane požiadal, že už na jeho výsluchu netrvá a nežiada ho na pojednávanie predvolať.

Obžalovaný viackrát zdôrazňoval, že v tom čase ani fyzicky nemohol dvere poškodiť, nakoľko mal po napadnutí synom E. C. zranený lakeť, ktorý si musel dať ošetriť susedou, kde síce v čase skutku s lakťom ešte nebol na lekárskom ošetrovaní v nemocnici, no podľa jeho vyjadrenia ho mal absolvovať dňa 05.03.2019 u E. V. H. na Poliklinike Giraltovcie, Kukorelliho 334/16, Giraltovcie, no podľa lekárskeho správ predložených označenou nemocnicou Giraltovciami, ktoré boli prečítané v rámci dokazovania na verejnom zasadnutí dňa 10.01.2023 pred tunajším krajským súdom, platí, že prvýkrát bol obžalovaný ošetrovaný až dňa 08.03.2019, no diagnostikované mu boli zranenia v oblasti mäkkých pokrývok hlavy a nie lakťa, na ktorý sa mal preukázateľne začať liečiť až počas mesiaca apríl roku 2019.

Následne podstata obrany obžalovaného mala spočívať v tom, že záver o vine v jeho prípade nie je možné oprieť len o jeden dôkaz, ktorým má byť tvrdenie svedkyne R. C., ktorá mala obžalovaného cez kukátko na vstupných dverách vidieť, ako udiera nejakým predmetom do poškodených dverí, čo pre uznanie viny ako jediný dôkaz neobstojí, keďže následne vypočutí svedkovia E. C. a I. E. opakovane vypovedali o skutočnostiach, ktoré sa preniesli do skutkovej vety rozsudku, len na podklade toho, čo im tvrdila svedkyňa R. C.. Dôveryhodnosť výpovede svedkyne R. C. spochybňuje jej dôvodná zaujatosť voči obžalovanému, nakoľko jej matka E. C. má s obžalovaným dlhodobé susedské spory a aby zakryli fyzické napadnutie obžalovaného jej synom.

No predovšetkým konajúcemu súdu sa nepodarilo vysvetliť zásadné rozpory vo výpovedí svedkyne V. C. oproti ustálenému skutkovému stavu, nakoľko mala svedkyňa opakovane tvrdiť, že útok obžalovaného mal pozostávať aspoň z troch až štyroch úderov, no bolo zdokumentované poškodenie dverí len na jednom mieste, bez toho, aby boli zistené ďalšie známky poškodenia dverí po v poradí druhom, treťom a štvrtom údere - buchnutí do dverí.

V reakcii na uvedené krajský súd uvádza, že v rámci vykonaného dokazovania tak, ako to správne zvýrazňujú aj okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku, neboli produkované dôkazy, ktoré by zásadným spôsobom spochybnili výpoveď jediného priameho svedka konania obžalovaného a to svedkyne R. C..

Nebol produkovaný dôkaz, ktorý by bez rozumných pochybností mal osvedčovať dôvod, prečo by si menovaná R. C. a následne aj E. C., či dokonca I. E. mali vymýšľať skutočnosti opisujúce priebeh samotnej udalosti. Pokiaľ v minulosti mali spory obžalovaný M. C. a svedkyňa E. C., nebol ani v jednom prípade produkovaný dôkaz, aby agresorom, resp. útočníkom bola menovaná, ale práve naopak, bol to obžalovaný, ktorý bol v minulosti v roku 2017 dvakrát a v roku 2018 raz priestupkovo postihnutý, celkovo trikrát, jednak za verbálne (vulgárne) útoky voči E. C., či jednak za poškodenie spoločných okrasných kvetín pred ich bytovým domom, kde v tom čase bola domovničkou menovaná.

Ďalej výpoveď R. C. je potrebné hodnotiť v kontexte výpovedí aj E. C. a I. E., totižto všetky tri zhodne uvádzali, že tento silný agresívny buchoť, údery na dvere mali počuť v čase večerných televíznych správ,

kde zhodne opisujú najmä svedkyne E. a R., že ihneď na to mala R. nazrieť cez tzv. kukátko dverí a upozorniť, aby všetci ustúpili, že je tam obžalovaný a zjavne niečo drží v rukách, ani raz nebolo pri hodnotení ich výpovedí posudzované, či nasledujúce údery, ktoré mali svedkyne opisovať, boli úplne totožné, v rovnakej intenzite, či dokonca s rovnakým zvukovým efektom, príkladom úderom nejakého predmetu na dvere.

V tomto kontexte krajský súd uvádza, že je len pochopiteľné a prirodzené, že svedok v dôsledku procesu zabúdania spojeného s plynutím času si nebude pamätať na všetky detaily prejednávanej veci, a to aj časového charakteru. Nie je možné od svedka spravodlivo požadovať, aby ním vnímanú udalosť opakovane aj s väčším časovým odstupom popisoval absolútne zhodne so všetkými detailmi. Naopak, práve skutočnosť, pokiaľ by svedok absolútne opakovane zhodne aj s väčším časovým odstupom priebeh sporných udalostí popisoval zhodne, mohlo by to vzbudiť pochybnosti o pravdivosti jeho tvrdení, pretože takýto jeho prejav by bol v rozpore s prirodzeným procesom zabúdania spojeným s plynutím času.

Aj krajský súd odlišnosti vo výpovediach oboch svedkýň (početnosť úderov, ich intenzita) oproti rozsahu zisteného poškodenia dverí, hodnotil len ako dôsledok plynutia času a prirodzenej neschopnosti človeka zapamätať si každý jeden okamih útoku na jeho osobu a jeho časovú postupnosť, a to aj (okrem plynutia času) v dôsledku strachu, rozrušenia, či stresu.

Už od soboty predchádzajúcej posudzovanému skutku sa im mali diať zvláštne veci, hodenie nejakého predmetu do okna, poliata rohož pre dverami vínom, či ešte v nedeľu buchnutie na vstupné dvere do bytu.

Je nutné svedkyňiam potom prisvedčiť, že pokiaľ obžalovaný ich ohrozoval takýmto spôsobom konania vo večerných hodinách, agresívnym búchaním na dvere bytu, kde sa v tom čase nachádzajú len tri ženy, z toho dve v dôchodkovom veku a maloleté šesťročné dieťa je len pochopiteľné, že ak situáciu vnímajú v maximálne stresujúcom prostredí, kedy každá z nich sa cíti byť v ohrození minimálne zdravia svojho, či svojich blízkych tak, v takom prostredí si svedkyňa R. C. nemusela zapamätať, ale aj svedkyne E. C., či I. E. detailne rovnako priebeh konania kladeného za vinu obžalovanému a preto zo svojho pohľadu opisujúc predovšetkým ako dlho mal tento útok trvať, resp. aký počet úderov, no predovšetkým v akej intenzite tieto údery mali vnímať, mali teda dôvod sa jeho konania obávať a logicky taktiež vyznieva odôvodnenie, prečo mali kontaktovať z tohto dôvodu políciu.

V kontexte uvedeného potom krajský súd vníma aj výpoveď svedkyne R. C. z toho pohľadu, ako to opisovala svedkyňa v celom rozsahu a teda po prvom údere keď videla, že pred dverami je obžalovaný, pri ďalšom údere už od dverí odskočila a žiadala matku E. C., aby volala políciu, z toho dôvodu v logických súvislostiach je len pochopiteľné, že mala dôvod považovať za útočníka ďalších úderov na dvere v tomto prípade obžalovaného M. C..

K ustáleniu rozsahu poškodenia dverí, a teda dôvodnosti ich výmeny, čo malo podstatný vplyv na ustálenie jedného z obligatórných znakov skutkovej podstaty žalovanej trestnej činnosti, a teda spôsobenia „malej škody“ podľa § 125 ods. 1 Tr. zákona krajský súd uvádza, že obžalovaný v procesnom postavení obvineného bol v prípravnom konaní k prebiehajúcej vyšetrovaniu a produkovaným dôkazom maximálne pasívny, odmietol vypovedať (na čo mal plné právo), no napokon sa nezúčastnil ani na oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania aj napriek riadnemu upovedomeniu o termíne nariadeného úkonu vyšetrovateľom, kde by sa mohol okrem iného oboznámiť aj s dôkazmi a namietať ich, ktoré majú preukazovať rozsah spôsobenej škody a dôvod, pre ktorý napokon poškodené dvere bolo potrebné vymeniť.

Ďalej krajský súd nezistil v postupe OČTK a súdu obžalovaným namietanú neúplnosť vykonaného dokazovania a teda vo vzťahu k nezákonne ustálenému - určeniu výšky spôsobenej škody konaním obžalovaného, ale práve naopak plne súladný s ust. § 126 Tr. zákona za použitia ust. § 141 Tr. poriadku.

Orgány činné v trestnom konaní, resp. súd, totižto ak je potrebné na objasnenie skutočnosti dôležitej pre trestné konanie odborné znalosti, nato si spravidla vyžadujú odborné vyjadrenie (§ 141 ods. 1 Tr. poriadku) a v prípade, ak pre zložitosť objasňovaných skutočností nie je odborné vyjadrenie postačujúce, priberie orgán činný v trestnom konaní alebo súd do trestného konania znalca na podanie znaleckého posudku v súlade s § 142 Tr. poriadku.

V posudzovanom prípade bola OČTK v súlade s procesným predpisom vykonaná ohliadka miesta činu a k nej vyhotovená fotodokumentácia v deň spáchania skutku dňa 04.03.2019, vlastnú ohliadku miesta - dverí vykonal aj M. P. I. - J. zo dňa 12.03.2019, ktorý v rámci svojej podnikateľskej činnosti okrem iného vykonáva opravu, či výmenu a osadenie vstupných dverí, ktorý konštatoval poškodenie v takom rozsahu, že odporučil výrobu nových dverí a zárubne.

Súčasne bola vykonaná aj ohliadka miesta poistnej udalosti p. E. H. dňa 17.03.2019 za poistnú spoločnosť I. ,a.s., s výsledkom ktorej bolo aj uhradenie tejto poistnej udalosti, kde poisťovňa nenamietala príčinu vzniku a rozsahu poškodenia dverí, kde jej samotnú ohliadku vykonala poisťovňou na to určená osoba, u ktorej sa nepredpokladá záujem na realizácii poistných udalostí v prospech poškodených a teda preplácaniu nákladov potrebných na navrátenie vecí do pôvodného stavu a už vôbec nie v celom rozsahu. Menovaný p. H. sám v zázname konštatuje poškodenie výplne dverí - diery, no najmä - dvere sú skrižované a je poškodená drevená zárubňa s odkazom na foto., kde uvedená časť záznamu o poistenej udalosti podľa krajského súdu zjavne javí známky vlastnej úvahy ohliadajúcej osoby, na základe vlastného profesného skúmania takýchto škodových udalostí a nie obžalovaným tvrdený opis poškodenia podaný zo strany poistenej I. E..

Tiež platí, že fotografie predložené obžalovaným snímajú dvere z takej vzdialenosti a uhla, že nie je možné na základe týchto záberov urobiť jednoznačný záver o rozsahu poškodenia, ako ho ustálil obžalovaný, že postačilo len opraviť zdokumentovanú preliačinu na čele dverí. To isté platí aj o fotodokumentácii vyhotovenej OČTK pri ohliadke dverí poškodenej ešte dňa 04.03.2019 po skutku.

Podstatným z hľadiska hodnotených námietok obžalovaného je však tá skutočnosť, že orgány činné v trestnom konaní vecne správne a zákonne následne postupovali, ak si vyžiadali odborné vyjadrenie podľa § 141 ods. 1 Tr. poriadku, ktoré uvádza v rámci odvolania aj obžalovaný a jeho zákonnosť nespochybňuje, ktoré bolo vypracované osobou H. E. na čl. 88, ktorý konštatoval celkovú sumu zodpovedajúcu hodnotených dverí a ktoré mali byť vymenené a cenu, resp. náklady za prácu - montáž dverí na sumu 465,- eur.

V kontexte doposiaľ uvedeného vo svojom súhrne oproti námietke obžalovaného k neúplnosti a nezákonnosti ustálenia výšky škody napokon krajský súd uvádza, že obžalovaným oprávnene namietané pochybenie - okresného súdu, ak ustálenie výšky spôsobenej škody opísaným konaním obžalovaného v posudzovanom prípade oprel o „fakturované“ náklady „stolárskej firmy“, a teda výšku škody ako obligatórneho znaku skutkovej podstaty žalovanej trestnej činnosti - je v konečnom dôsledku toto pochybenie bez významu, nakoľko ako už bolo zvýraznené v prípravnom konaní, totižto bol v súlade s procesným predpisom vykonaný dôkaz - odborné vyjadrenie (§ 141 ods. 1 Tr. poriadku), podľa ktorého škoda za výmenu dverí a náklady na prácu bola stanovená v sume 431,- eur, čo zodpovedá škode malej podľa § 125 ods. 1 Tr. zákona (sume 266,- eur), a teda pokiaľ by súd prihliadal konkrétne na túto sumu, aj napriek tomu bez rozumných pochybností došlo k naplneniu tohto obligatórneho znaku a to je spôsobenie malej škody na cudzom majetku tak, ako to predkladá ust. § 245 ods. 1 Tr. zákona.

Napokon krajský súd konštatuje, že obžalovaný mal v priebehu dokazovania plné právo, pokiaľ namietal spôsob a zákonnosť ustálenia výšky spôsobenej škody OČTK a súdom, kedykoľvek predložiť vlastné odborné vyjadrenie, resp. procesne relevantný dôkaz, ktorý by dôkazy vykonané súdom spochybnili, inak tvrdenia uvádzané obžalovaným aj prostredníctvom obhajcov nemohol krajský súd hodnotiť inak, bez iných dôkazov, ako neodôvodnenú vlastnú úvahu, hodnotiaci úsudok obžalovaného.

Vo vzťahu k doposiaľ uvedenému existujú ďalšie neprehliadnuteľné skutočnosti plynúce z vykonaných dôkazov, ktorými je ako už bolo naznačené v úvode, negatívny susedský vzťah medzi obžalovaným a E. C., ktorý sa mal aj v minulosti preniesť do jeho protiprávneho konania voči nej. Ďalej sám obžalovaný opakovane v rámci písomných podaní a vyjadrení v prebiehajúcim dokazovaní zvýrazňoval skutočnosť, že bola to práve E. C., ktorú vnímal vyslovene negatívne, ako intrigánku, ako osobu, ktorá mu len celý čas chce poškodiť a ublížiť, súčasne sám zvýrazňoval, že on sa ničoho a nikoho nebojí, má vlastnú hlavu a vlastnú predstavu o tom, ako to bude a ako to správne má byť vykonané a on sa o to postará.

K samotnej dôveryhodnosti obrany obžalovaného krajský súd opätovne sumarizuje, že hneď v úvode svojej výpovede na hlavnom pojednávaní obžalovaný, kde prípravné konanie využijúc svoje právo odignoroval, zvýrazňuje, že každej reakcii predsa predchádza nejaká akcia a následne opakovane

zvýrazňuje jeho napadnutie synom E. C., potom obžalovaný spontánne označí za páchatela skutku mu kladeného za vinu svojho známeho p. D., ktorého chce vypočuť, potom bez vysvetlenia na jeho výsluchu netrvá, potom trvá na tom, že takto produkované dôkazy nepostačujú na uznanie viny, sám potom predkladá fotodokumentáciu z poškodených dverí v rámci tohto dokazovania, ktorú mal vyhotoviť hneď nasledujúci deň po skutku - z akého dôvodu takto obžalovaný koná, pokiaľ s poškodením dverí nemá nič spoločné, prečo si vopred do budúca pripravuje vôbec takýto dôkaz o forme fotodokumentácie cudzích dverí, ktoré boli poškodené. Takto v stručnosti zosumarizovaný spôsob obrany krajský súd hodnotil ako zmätočný a z tohto dôvodu aj za nedôveryhodný.

Napokon krajský súd konštatuje, že ako dôkaz v posudzovanom prípade nebola zohľadnená trestnoprávna minulosť obžalovaného za spáchanie inej trestnej činnosti či dokonca totožnej, resp. obdobnej, ale berie sa do úvahy priestupková minulosť z hľadiska konkrétnych skutkových okolností, pre ktoré bol uznaný vinný, z ktorých plynul spôsob jeho správania v minulosti k E. C., kedy neváhal opakovane vulgárne vynadať žene v zrelšom veku, či poškodiť veci, ktoré boli v ich (spoločenstva vlastníkov bytov) spoločnej dispozícii, napokon okresným súdom sumarizovaná priestupková minulosť obžalovaného len dopĺňa záver o náchylnosti obžalovaného k vulgárnemu správaniu sa voči iným osobám a teda konať v rozpore so všeobecne zaužívanými pravidlami slušného správania v občianskej spoločnosti.

Za danej situácie a vykonaného dokazovania má krajský súd bez rozumných pochybností za to, že skutok sa stal, je trestným činom a že páchatelom tohto skutku je obžalovaný M. C..

Hore opísaným postupom si okresný súd teda splnil povinnosť vykonané dôkazy vyhodnotiť jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach, v celom ich súhrne (úplne) v súlade s pravidlami stanovenými pri hodnotení dôkazov bez toho, aby hodnotil dôkazy produkované len v neprospech obžalovaného, ako to v rámci dokazovania namietal samotný obžalovaný.

Správne zistenému skutkovému stavu potom zodpovedá aj správna právna kvalifikácia, ak súd prvého stupňa konanie obžalovaného právne posúdil ako prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zákona.

Ani vo výroku o druhu a výmere trestu krajský súd nezistil také skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o potrebe tento výrok naprávať a to v prospech obžalovaného.

Okresný súd pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery sa zjavne riadil a prihliadal najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov vyplývajúcich z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútky, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatela a jeho pomery, možnosti jeho nápravy, majúci na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradí od páchania trestných činov, ako aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Prihliadal tiež aj na ustanovenie § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Okresný súd následne správne určil trestnú sadzbu postupom podľa § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona, keďže správne vyhodnotil pomer poľahčujúcich a prirážajúcich okolností, v rovnomernom pomere bez ich existencie, podľa § 36, § 37 Tr. zákona.

Okresný súd potom po zohľadnení všetkých uvádzaných hľadísk a kritérií, podľa názoru krajského súdu, určil správny druh trestu ako trest odňatia slobody, pričom trest uložený vo výmere 5 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 15 mesiacov je podľa krajského súdu trestom zákonným, ktorý zodpovedá plne zásadám ukladania trestov a odráža závažnosť protiprávneho konania obžalovaného, ako aj jeho osobu, a preto tento trest je primeraný a zodpovedajúci naplneniu individuálnej ako aj generálnej prevencie pre dosiahnutie účelu trestu.

Ani v postupe okresného súdu pri uložení povinnosti obžalovanému nahradiť poškodenú I. E. škodu len v sume 18,56 eur, ako zvyšku škody vzniknutej, ktorá nebola plne pokrytá plnením poisťovne, krajský súd

nezistil pochybenie a z toho dôvodu, keďže považoval odvolanie obžalovaného za nedôvodné, postupom podľa § 319 Tr. poriadku toto zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.